

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ผีจะเอาไปแต่งงาน

โธ่ ไปประเทศอังกฤษเขาน่าสงสารมากนะ ไปดูสภาพ เพราะเขามีภูมิระเบียบ ความสวยงามประจำชาติของเขาอยู่แล้ว นี่ถ้าได้หลักฐานได้ศาสนาพุทธเราเข้าไป กับ ผู้ที่สนใจอย่างนี้แล้วจะเข้ากันได้สนิท แต่ก็ไม่แน่มันนะ ไอ้กรรมปทปรมะ มันอยู่ทั่วไป ไซ้ใหม่ละ งามแต่ภายนอก ภายในมีแต่ซี่ก็ได้

แต่ที่เราไปนั้นมันเห็นได้ชัด เราไปถึงที่แรกพวกฝรั่งมังค่าเขาก็มา คนไทยเราก็ เยอะ แล้วมานี่หนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ ไม่ว่าจะคนไทยไม่ว่าฝรั่ง ยิ่งฝรั่งนั้นหนาแน่นขึ้นทุก วัน ๆ แต่เสียดายที่ว่าเราไม่ได้พูดตรงไปกับปากของเราเอง ส่งผ่านล่ามไปอย่างนั้น ท่าน ปัญญาเป็นล่าม เราเทศน์ผ่านท่านปัญญา ท่านปัญญาอธิบาย ถ้าออกนี้ไปถึงนั้นเลยมัน ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย เราไปปี ๕๑๗ ไปก็เทศน์ประมาณสัก ๓๐ นาที เทศน์อบรมทาง ด้านจิตใจ แล้วจากนั้นก็พานั่งสมาธิภาวนา ๓๐ นาทีทุกวัน ที่เราไปนี่หนาแน่นขึ้น ทุกวัน ๆ ที่แรกมานั่งเก้าอี้ ครั้นเวลามากเข้า ๆ ไม่ได้นั่งเก้าอี้ นั่งแทรกเก้าอี้ก็มี ต่อไป เก้าอี้เลยไม่มีความหมาย นั่งพึ่กันหมดเลย พวกฝรั่งเหมือนผ้าพับไว้วะ เขาหนาแน่น ขึ้นทุกวัน ท่านปัญญาก็เป็นชาวอังกฤษนี่ เป็นฝ่ายปฏิบัติด้วย อธิบายธรรมะให้ฟัง

ถ้ามีผู้ตั้งใจซึ่งมีหลักเกณฑ์ คือพระที่ไปประกาศศาสนานั้น ต้องเป็นพระปฏิบัติ ดีตามหลักศาสนาจริง ๆ ภายนอกภายในพร้อม ภายในก็คือจิตตภาวนา หลักฐานของ จิตเป็นชั้น ๆ สำหรับพระผู้ปฏิบัติ ภายนอกข้อวัตรปฏิบัติหลักธรรมหลักวินัยแล้ว ดีไม่ดี อังกฤษนี่เขาจะเป็นเจ้าของพุทธศาสนานะ เพียงเราไปได้ ๒ อาทิตย์เท่านั้น โธ่ หนา แน่นขึ้นเรื่อย ๆ บางคนที่มาสังเกตการณ์ เขามาสังเกตการณ์ของเขา ที่นี้สุดท้ายคำว่า สังเกตการณ์เลยหมดความหมาย ไม่ได้มาอยู่ไม่ได้ เลยอยากมา มาเป็นประจำ ที่ว่า สังเกตการณ์หมดความหมายไปเลย (หัวเราะ) เขาเล่าให้ท่านปัญญาฟัง ท่านปัญญา เล่าให้เราฟังอีกที ฟังเทศน์รู้สึกว้าว้าอะไร ๆ เขาว่า

เวลาตอบปัญหา โธ่ ฝรั่งก็หัว(เราะ)ดีเหมือนกันนะ ตอบปัญหาฝรั่งหัว(เราะ) เอ็กอ้าก ๆ เหมือนกัน เวลาเราตอบปัญหา แต่เสียดายไม่ได้ตอบฟังถึงเลย ตอบแล้ว ผ่านท่านปัญญาไป น้ำหนักไม่เต็ม ถ้าตอบปิ้งเลยทีเดียว โธ่ เต็มเม็ดเต็มหน่วย อ้อ ฝรั่งก็หัว(เราะ)เก่งเหมือนกัน พอถามมาปั๊บตอบปั๊บ สวนหมัดปั๊บ หัวเราะ

เราไปดู น่าสงสารนะ มามากขนาดไหนเหมือนผ้าพับไว้ ๆ ครั้นเวลาเราจะมาเขา ขอท่านปัญญาไว้ น่าสงสารเหมือนกัน เขาขอท่านปัญญาไว้ทางนั้น ท่านปัญญาก็มาถาม

เรา เขาก็นั่งล้อมอยู่นั้นแหละ ท่านปัญญาภิมาถามเรา “นี่เขานิมนต์ผมให้อยู่ที่นี่ ท่านอาจารย์จะว่ายังไง” “โห ผมไม่ว่ายังไง ผมพร้อมเสมอถ้าท่านพร้อมแล้ว ผมพร้อมเสมอที่จะให้อยู่ เวลานี้ท่านพร้อมหรือยัง ท่านพร้อมแล้วยัง” “พร้อมอะไร” พร้อมภายในจิตเป็นหลักเป็นเกณฑ์ พร้อมภายนอกหลักกรรมหลักวินัยละซี ท่านพร้อมหรือยัง” “ยังไม่พร้อม” “ถ้ายังไม่พร้อม มาพูดกับผมทำไม” ก็เลยดูท่านปัญญาตรงนั้น เขาก็หัวเราะลั่นเหมือนกัน

“ผมพร้อมแล้ว ผมสอนนี้สอนเพื่อโลกนะ ผมไม่ได้สอนเพื่อผม สอนเพื่อท่าน ถ้าท่านเป็นหลักเป็นเกณฑ์แล้ว ท่านก็สอนผู้อื่นได้ ถ้าท่านพร้อมแล้ว” (ท่านปัญญา) บอกว่า “ยังไม่พร้อม” สุดท้ายก็เลยมากับเราอีก (หัวเราะ) แสดงว่ายังไม่พร้อม นี่ยังไม่ได้ถามเดี๋ยวนี้พร้อมแล้วยัง (ลูกศิษย์หัวเราะ) หรือพร้อมที่จะเตรียมใจเผาศพก็ไม่รู้ นะ มันพร้อมหลายอย่าง เดียวนี้รู้สึกว่าจะพร้อมไปทางเผาศพมากกว่าเพราะแก่แล้ว (หัวเราะ) ขบขันดี

โห ร้องให้ สงสารจริง ๆ เรายิ่งดี ผู้หญิงร้องให้ ผู้หญิงชาวอังกฤษ เขาเคยมาอยู่ที่นี่ เขาเคยมาภาวนาทีละเป็นเดือนนูนนะ ทีละสองคนสามคนเขามาอยู่ในครัวกับโยมแม่ (ของหลวงตา) เขากาณา เดียวนี้เขายัง (มี) ชีวิตอยู่ ดูเหมือนแก่มากแล้วนะ

พวกเหล่านี้แหละที่พวกเคย (--คูน) กับเรา โห เวลาเราจะไปน้ำตาพังเลยเทียว โห นำสงสาร ตามส่งถึงสนามบิน พอถึงประตูที่ส่งสุดท้ายเราก็นั่งเครื่องบินเลย นั่นละเอาอีกพักหนึ่ง (ร้องไห้) เหมือนกันนะ คือส่งเป็นระยะ ๆ พอไปถึงประตูสุดท้าย ที่นี่เขาห้ามคนตามส่ง ให้กลับ ตรงนั้นอีกจุดหนึ่ง เอ้อ นำสงสาร

เราก็มักเคยได้ไปอีกเพราะเซ็ด โอ้ย นั่งเครื่องบินนี้เซ็ด เขานิมนต์ทุกปีแหละ สองสามปีสี่ปีทีแรกนะ เรบอกเราไม่ไป เราเซ็ดยังไม่หายเรายังงี้ (หัวเราะ) จะมาขอพระชาวอังกฤษ ท่านปัญญาไป “โอ้ย ท่านอาจารย์ไม่ไป ผมก็ไม่ไป” ท่านว่า ก็เลยไม่ไปจนกระทั่งปานนี้

นำสงสาร ถ้ามีหลัก สอนตามหลักของพระพุทธศาสนาจริง ๆ ผู้ที่ต้องการความจริงอยู่แล้วต้องถึงกันทันที ๆ โหพวกเหลวไหลยังไงมันก็ไม่สนใจละ

เราพูดถึงเรื่องศาสนาไปสู่ต่างแดน ถ้าไปด้วยมีหลักมีเกณฑ์จริงๆ ก็ดี อย่างทางออสเตรเลียก็ดูเหมือนท่านเอียนไป ท่านเอียนก็อยู่ที่นี่ดูเหมือนประมาณสักสิบปีกว่าละมั้ง ไปนี้เอาเทปไปด้วย เอาเทปจากวัดนี้ที่สอนพระล้วนๆ ไปด้วย เอาไปเยอะนะ ท่านเอียนก็เป็นชาวอังกฤษ พอบวชแล้วก็มาอยู่ที่นี่เลย ได้สิบกว่าปี ท่านถึงได้ไปจากนี้

โ้ พุทธศาสนาเรานี้ไม่มีวาสนานี้ไม่ได้พบจริง ๆ เลิศขนาดนั้นละฟังเอาเถอะ ต้องเอาใจเข้าจับ จับธรรมของพระพุทธเจ้า เพียงสายหูสายตาเรานี้ ก็เพียงเป็นแนวทาง สำหรับผู้สนใจจะเข้าสู่ทางปฏิบัติและจะสัมผัสสัมพันธธรรม ถ้าเพียงเรียนจดจำมาเฉย ๆ อย่างว่าแหละ ก็มีแต่ชื่อในตัวหนังสือ ตัวจริงไม่เห็น และไม่สนใจปฏิบัติ คือไม่สนใจก้าวเดินไปสู่จุดนั้น ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ เรียนก็ได้แต่ตัวหนังสือ บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน มีเท่าไรก็ไม่เห็น ก็ไม่ก้าวเดินไปดูจะเห็นยังง

การก้าวเดินด้วยวิธีปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้านี้จะไปไหน จะเจอ เพราะมีอยู่แล้ว นำสิ่งที่มีทั้งหมดมาสอนพวกเรา ไม่ได้มาสอนแบบส้อมส้อมห้ำ มีภาคปฏิบัติก็เรียกว่าก้าวเดิน ก้าวเดินไปถึงนี้ ก็จะเจอสิ่งนี้เจอสิ่งนั้น เจอเรื่อยไป ก้าวเดินไปเรื่อย เจอไปเรื่อย ๆ ภายในก็เจอกิเลสเจอรธรรมเจ้าของ (--ตัวเอง) เข้าไปเรื่อย ภายนอกที่มาสัมผัสสัมพันธรอบด้านนี้ก็เจอไปพร้อม ๆ กันเลย ภายในก็เจอภายนอกก็เจอ ภายในเจอทั้งกิเลสเจอทั้งธรรม ภายนอกเจอทั้งเปรตทั้งผี สัตว์นรกอเวจีอะไร สวรรค์ พรหมโลก ภูมิจิตภูมิใจ ไปนี้มันจะเจอของมันไปเรื่อย ๆ ๆ

นี่ธรรมท่านสอนอย่างนั้นนะ สิ่งเหล่านี้เป็นของมีอยู่แล้วทั้งนั้น ที่พระพุทธเจ้ามาสอนพวกเรา ทรงรู้ทรงเห็นหมดแล้วนำมาสอนพวกเรา ให้ปฏิบัติ หลักใหญ่ก็คือว่าแก้กิเลสภายในใจ สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ภายนอก นอกจากกิเลสซึ่งเป็นตัวภัยในใจของเรา และธรรมที่เป็นคุณในใจของเรา ให้แก้ตรงนี้ก่อน อันนั้นเป็นผลพลอยได้ไปในตัวของมันนั้นแหละ

มันหาการู้หากเห็นไปเรื่อย ๆ รู้เห็นตรงไหนยอมรับ ๆ มีแต่ อ้อ ๆ เรื่อยเลย นั้นเห็นไหม เมื่อไปเจอแล้วค่านพระพุทธเจ้าได้ยังง ก็รู้แล้วเห็นแล้วจึงมาสอนโลก เอาอะไรมาค่าน ให้ปฏิบัติพอไปเจอแล้วมันก็ยอมรับ ๆ

ก็อย่างที่เคยพูดให้ฟังนั้นละ ที่เป็นตัวอย่างในปัจจุบันนี้ พระกรรมฐานเรานี้ละอย่ามาพูดว่าเราหยาบโลนนะเราพูดตามหลักความจริง ที่เห็นด้วยกัน ค่านกันได้ยังง พระปฏิบัติท่านก็มีความเชี่ยวชาญทางความรู้เกี่ยวกับสิ่งภายนอกเหมือนกัน องค์กรหนึ่งอยู่ถ้ำนั้น องค์กรหนึ่งอยู่ถ้ำนี้ นัดกันว่า วันนั้น ๆ ค่อยลงมา องค์กรนี้ก็ไปอยู่ทางโน้น องค์กรหนึ่งก็อยู่ทางโน้นพักโน้น อยู่ได้สามคืนองค์กรนั้นผ่านมาเลย “อ้าวแล้วมายังง ก็นัดกันว่า จะอยู่เท่านั้นคืนเท่านั้นคืน” “โ้ยย อยู่ไม่ได้” “มันเป็นอะไร” “เปรต ผีผู้หญิงมากวน” ว่าอย่างนี้ คือผู้หญิงคนนั้นเป็นหญิงท้อ ไปขึ้นเอาผลไม้อะไร แล้วตกลงมาตายแถวหน้าถ้ำนั้นแหละ เราไม่รู้ แต่พระหาอุบายสอบถาม เพราะพระท่านเจอเรื่องนี้ ท่านเลยหาอุบายสอบถามประชาชน เขาทราบเขาก็เล่าให้ฟัง ถึงรู้ ผู้หญิงคนนั้นตายแล้วมาเป็นเปรตฝ้าอยู่ที่ถ้ำนั้นนะ

ตายทั้งกลมด้วย ที่นี้พระองค์นั้นไปภาวนามุ่งหาบรรพชากรรม ผู้หญิงคนนั้น มันเอาเท้ามันเกาะเพดานถ้ำ หย่อนตัวลงมา เอานมมาเประอะเข้าตรงนี้ ท่านปลุกเท่าไร มันก็ไม่ถอย ทำยังไงมันก็ไม่ถอย แม่เมตตาอะไรมันไม่ยอมรับทั้งนั้น มันมากอดมากุมท่าน ทนอยู่ได้สามคืน พอหลับตาเข้าไปบีบ พอจิตเริ่มเข้าบีบ เอาแล้วมาแล้ว ถ้าอยู่กรรมดานี้ก็ไม่เป็นไร

ภาวนาพอจิตจ่อเข้าบีบนี้ เหตุการณ์มันก็มาพร้อมกัน ทำยังไงมันก็กวนทั้งคืน เลยอยู่ไม่ได้ ทนอยู่ได้สามคืน ท่านก็เผ่นเลย ไปก็ไปหาองค์นั้นละ “แล้ว อ้าวทำไมนัดกันวันนู่นวันนี้จะมา แล้วมาอะไร” “อู๊ย อยู่ไม่ได้” “มันเป็นอะไร” ท่านเล่าให้ฟังตามเรื่องอย่างนี้ “ถ้าฉันจะไปทดลองดู” มาซี นี่แหละเห็นไหมพยาน เอ้า “ถ้าอย่างนั้นผมไปทดลองดู” “เอ้อ ไปลองดูซี” องค์นี้ได้สองคืน (หัวเราะ) ได้สองคืนแล้วเผ่นมา เป็นยังไง “อู๊ย อย่าพูดเลยมันเหมือนกัน” “แบบเดียวกันเลย บอกบุญไม่รับ” ว่าอย่างนั้น

นั่นแหละเห็นไหม นั่นแหละความจริง เจอแล้วเหมือนกันแล้วค้ำกันได้อย่างไร ยอมรับเลยทันที ๆ ที่แรกก็อาจหาญละซี เอ้า “ผมไปดู” “เอ้า ไปลองดูซินะ” “ผมไปลองดูเป็นยังไง” องค์นี้ได้สองคืน (หัวเราะ) องค์นั้นได้สามคืน เวลามาสืบถามเขาดู เป็นผู้หญิงตายทั้งกลม มันขึ้นไปเอาผลไม้อะไรแล้วตกลงมาตาย มาเป็นเปรตเป็นผี ท่านหาอุบายถามนะ ไม่ได้ถามตรงๆ เขาก็เล่าให้ฟังธรรมดาๆ ท่านก็ทราบต้นเหตุ อ้อ เป็นอย่างนั้น เขาไม่ทราบว่าท่านรู้ท่านเห็นอะไร ท่านไม่ได้บอก

ก็อย่างพ่อแม่ครูจารย์ (มัน) ท่านเคยหาอุบายสอนประชาชน ญาติมิตรเขาตายไปเป็นเปรตเป็นอะไรอย่างนี้ นั่นเห็นไหมละ หาอุบายสอนเรื่องการทำบุญให้ทานอุทิศถึงเปรตถึงผีแถวบ้านนี้ไม่มีเธอ คนล้มคนตายมันอาจเป็นเปรตเป็นผีได้นะ ท่านหาอุบายสอน ท่านไม่บอกตรงๆ ให้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ คือพวกปรตตูปชีวีเปรตนี้คือเปรตมี ๑๓ จำพวก จำพวกที่หนัก หนักมาก คือจำพวกที่ผ่านจากรกหลุมสุดท้ายขึ้นมาแล้วก็มาเป็นเปรต เปรตนี้เป็นประเภทที่หนักมาก แต่เบากว่ารกหลุมสุดท้าย

รกหลุมสุดท้ายก็ว่าเบาแล้ว แต่ว่ามาเป็นเปรต ๑๓ จำพวก เปรตจำพวกแรกนี้หนักกว่าเพื่อน ที่นี้จำพวกที่เป็นปรตตูปชีวีเปรตนี้ เป็นจำพวกที่จะรับไทยทานของญาติมิตรทั้งหลายได้ อย่างเราทำบุญให้ทานอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ล้มผู้ตาย ก็คือประเภทนี้ได้รับ นอกจากนั้นไม่ได้รับ ท่านบอกไว้อย่างชัดเจนในธรรม

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าที่ว่าเลิศ เลิศอย่างนี้ ให้เห็นด้วยใจของเจ้าของ (ตัวเอง) ซี้ แล้วไม่ต้องไปหาใครมาเป็นสักขีพยานนะ ก็อย่างที่ว่าพระสององค์นั้น เห็นไหมละ พอมาเล่าให้กันฟังแล้ว “ไหนๆ ให้ผมไปทดลองดูเป็นยังไง” ไปได้เพียงสองคืน

“เป็นยังไง” “อู๋ย ทนไม่ไหว” นั้นเห็นไหมละ อย่างนั้นแล้ว ค้านกันไต่ยังไง มันก็เป็นอย่างนั้น ถ้าลงเป็นอย่างเดียวกันแล้วจะไปถามกันหาอะไร ภาคปฏิบัตินี้เป็นภาคที่แน่นอนแน่นอนมาก พอไปเจอตรงไหน อ้อ ทันทึเลย แล้วไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน พอเจอเข้าไป อ้อ เรื่อยๆ เลย

เพราะฉะนั้นจึงว่าพระพุทธเจ้าจะปรินิพพานไปแล้วก็ตาม ยิ่งทรงพระชนม์อยู่ที่ตามสิ่งเหล่านี้จะไม่ลบเลือนความจริงของตัวไปได้ มีอย่างไรมีอย่างนั้น เจออย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้นตามเดิม พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วสิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่อย่างนี้ เจออย่างนี้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

คนไม่มีวาสนาแล้วถึงอยู่ในแดนพุทธศาสนาก็ไม่ยอมรับ มันหากหนาหากแน่นอยู่อย่างนั้น มันเป็นอยู่ในใจนี้ แต่เรื่องความกลัวตายนี้มันทำให้สึมศาสนาได้เหมือนกันนะ ความกลัวตาย เขาเรียกบ้านแร้วบ้านเรื่ออะไร เราก็คเคยไปอยู่ที่นั่นไปพักภวานา มีบึงใหญ่ บึงนี้มีสระเข็ใหญ่ตัวหนึ่งประจำอยู่ในบึงนั้น ถ้าถึงหน้าน้ำจริงๆ แล้ว น้ำอูนนี้แหละ เวล่าน้ำล้นฝั่งมากๆ นี้ จะเข็ก็ออกจากบึงลงไปน้ำอูนนี้ไปเที่ยว พอจวนน้ำลดลงไปแล้วมันก็ป็นขึ้นขึ้นมาอยู่ในบึง เพราะลำน้ำอูนกับบึงนี้ห่างกันดูเหมือนจะประมาณสักเพียง ๒ เส้นเท่านั้นละมั้ง (๘๐ เมตร) บึงใหญ่มันอยู่ทางด้านนั้น แม่น้ำอูนมันผ่านไปนี้จะเข็ตัวนี้มันอยู่ที่นี่ มันเคยเข้าเคยออกไปมาอยู่ตลอด มันรู้ทิศทางดี ถึงหน้าฝนนี้มันก็ลงเที่ยวไปตามลำน้ำอูนไปเรื่อย ไปที่ไหนมันก็ไป พอจวนน้ำจะลดลงๆ จะล้นฤดูฝนแล้วมันก็มานี้แหละ ขึ้น เข้าบึงนี้

บึงนั้นเขาบอกว่าแรงมาก แรงจริงๆ ใครไปทำอะไรก็ไม่ได้ ภาษาทางเรา (อีสาน) นี้เรียกว่า มันเข็ดมันขวางมาก ทางนี้เขาเรียกว่า มันแรงมาก มันจะแสดงให้เห็นแปลกๆ ต่างๆ แล้ววันนั้นก็ อีตาสม ส.ค.ส นี้ละ (ลูกศิษย์หัวเราะ) ไปภวานาอยู่ นั้น เข้าใจไหม ส.ค.ส นะ หรือจะให้แปลให้ฟังอีกหรือ (หัวเราะ) อย่าให้แปลเลย (หัวเราะ) อีตา ส.ค.ส ไปอยู่ที่นั่น

เขาบอกว่า โอ๊ย อยู่ที่นี้มันแรงนะ มันจะแรงอะไร มันสู้ธรรมได้หรือ นี้ละความไม่ความคุษมันเป็นกิเลสนะ กิเลสกับธรรมก็พัดกันละซิ พอไปให้เขาทำทางจงกรมให้ทำร้านอยู่สูงดูเหมือนจะขนาดนี้ละมั้ง (ชี้ไปที่ระดับใต้ถุนศาลา) เราก็คไม่เห็นไ้อร้านบ่านั้นนะ ร้านท่านสมอยู่ ท่าน ส.ค.ส. อยู่ เพราะเราไปพักที่หลัง เขาทำร้านไว้ คือเดินจงกรมแถวนี้ไม่ได้ น้ำเต็มอยู่ ต้องไปเดินบนฝั่งโน้น ให้เขาทำทางจงกรมให้บนฝั่ง

นี่มันแปลกไหมละ กำลังคนทำทางจงกรมอยู่มากๆ นี้ละ ชาวบ้านเขาไปทำทางจงกรมให้เรียบบร้อย อยู่ๆ หมากก็ไล่หมูป่ามา เห็นกันทั้งบ้านจะปฏิเสธกันไต่ยังไง ร่ำลือ

กันทั้งบ้าน อู๊ย ผีบึง บึงนี้เขาเรียกกุดละโฮง เขาว่าผีบึงนี้แรงแท้ๆ เห็นชัดเจนวันนี้ ก็เห็นกันทั้งบ้านเขาไปทำทางจงกรม อยู่ๆ หมากี่ไปทำงานกับเขานั้นแหละ ไปกับเจ้าของเขา มันก็ไล่หมูใหญ่มา โอ้โฮ หมูทอกโทนใหญ่โตวิ่งมา หมากี่เห่า ว้อกๆ ไล่กันมาหมา ๒ ตัว ๓ ตัว

ไอ้หมูตัวนั้นก็วิ่งบึ่งเข้ามาหาคน หมากี่ตามไล่มา พอมาถึงคนนี่วิ่งเข้ากอไผ่ห่างๆ นี่หายเงียบเลย หมูตัวนั้นไม่ทราบไปไหน ทีแรกก็เห็นเป็นหมูร้อยเปอร์เซ็นต์วิ่งมา คนก็แตกฮือล่อซี้ หมาไล่มันมา มันก็วิ่งมาๆ พอมาถึงนี่ ไปนี่เข้ากอไผ่ห่างๆ นะหายเงียบไปเลย ต่างคนก็ต่างงงันอันตู่ แล้วมันไปไหนๆ ก็ไม่ทราบไปไหนก็ดูกันอยู่ที่นี่ เอ้ มันไปยังไงน้ำ ไอ้หมากี่เลยโลเล มาถึงที่นั่นหมากี่เลยโลเล หมูไปแล้วไม่ทราบไปที่ไหน

“โอ้ ทำไมมันเตรียมทำสูเราแต่หัวปีนักษา” เพื่อนว่านะ “ผีตัวนี้มันคงแรงจริงๆ ตั้งแต่ทำทางจงกรมอยู่มันก็ยังแสดงฤทธิ์อย่างนี้ ตอนกลางคืนนี้กับเราคงพืดกันแน่ๆ ละ” อีตา ส.ค.ส. นี่มันคิดบ้าของมันคนเดียวมันนั่นแหละ (ลูกศิษย์หัวเราะ) “ตอนค่ำคงได้พืดกันแน่ละ” พอตีหกโมงเย็นจวนจะมืด ทางนี้ก็เตรียมทำอยู่แล้ว คงจะพืดกับผีนั่นแหละ

พอดีกับไอ้คริสต์ศาสนาอยู่บ้านแร้ใกล้ๆ กันนั่นแหละ มันไม่เชื่อว่าผีมี พวกนี้ไม่เชื่อว่าผีมี เขาก็ถือตามนั้นมา ที่นี้มันมาแขวนเบ็ดล่อซี้ ตอนค่ำมาแขวนเบ็ดหรือปักเบ็ดทางนี้นั่งภาวนาอยู่ พอค่ำสักเดี๋ยวได้ยินเสียงเดินจ่อมแจ่มๆ ๗ มา “เอ้ มันเริ่มแต่หัวค่านักษา” (หัวเราะพร้อมลูกศิษย์) ไอ้อยู่ข้างบน ไอ้ ส.ค.ส. นี่ “โอ้ มันเริ่มแต่หัวค่านะนี่นี่ไม่มีตนะ” มองลิมตาดูมันยังไม่มืด “มันทำไมมาแต่หัวค่านักษา” (หัวเราะ)

ทางนั้นพอปักเบ็ดเป็นพักๆ เขาก็หยุด พอปักเบ็ดตรงนั้นเสร็จเขาก็จ่อมๆ มาเรื่อย มาปักตรงนี้ แล้วก็จ่อมๆ มา “โถ ใกล้เข้ามาแล้ว” (หัวเราะพร้อมกับลูกศิษย์) ใกล้เข้ามาทุกที ทางนี้ก็เสกคาถา ว่าอย่างนั้นนะ ท่านว่าชัด วิรูปกฤษๆ จบ กรณีๆ จบ ว่างั้นนะ (หัวเราะ) มันยังจ่อมๆ เข้ามาเรื่อยๆ “โอ้ มันจะเอาจริงๆ นะ” มีแต่จะเอาจริงๆ เรื่อยๆ เข้ามา เห็นทำไมได้การณ์ คือมาใกล้ๆ นี่ มันจะปักเบ็ดผ่านไปนี่ละเรื่องมัน พอมาถึงที่นี่แล้ว มาถึงนี่ เห็นทำไมไหวกลัวมันจะปีนขึ้นไปหาไม้โซะไรนะ คาถาอะไรก็ได้เรื่องแล้ว เสกคาถาอะไรมันก็ไม่สนใจ

มันจ่อม ๗ เข้ามาเรื่อย จนกระทั่งมาถึงที่นี่แล้วกลัวมันจะปีนขึ้นไปหาซี ไอ้จ่อมๆ นั้นนะ คาถาปราบไม้ไหวแล้ว ทางนี้เห็นไม้ไหวก็เลยสู้แบบ อะแอม ว่างั้นนะ พอกระแอม อะแอม ทางนั้นก็วิ่งเอาตายเป็นเลย วิ่งเอาตัวรอด ฟังเสียงน้ำนี่แตกกระเจิงไป

เลย วังหนีตาย เข้าใจไหม นี่ละมันว่าผีไม่มี ไอ้ศาสนาคริสต์ เข้าใจไหม บทเวลากลับผี โอ้ย ไม่มีใครสู้มัน เป็นไข้อยู่ ๓ วัน ไอ้ผีไม่มีเป็นไข้อยู่ถึง ๓ วัน มันวิ่งไปถึงบ้าน โอ้ย ใครจะว่าผีไม่มีอย่าไปเชื่อ เราเห็นด้วยตัวของเราเองแล้ว เสียงกระแอมเหมือนเสียงคน เทียวละ วังนั้นนะ ผีมันอยู่บนหัวเราด้วยนะ ก็ร้านเขาตั้งอยู่ที่นี่ ไอ้นี้ก็หนีตายอย่างว่าละ ทางนี้ อะแถม ชื่นเลย ทางนั้นก็นึกว่าเป็นผี มันก็วิ่งเสียงน้ำแตกกระเจิงเลย ไปถึงบ้าน ใครว่าผีไม่มีอย่าไปเชื่อ เราเห็นด้วยตาเราเอง เสียงกระแอมเหมือนเสียงคนเขียวละ ส.ค.ส กระแอม ทางนั้นก็วิ่งไป เป็นไข้ถึง ๓ วันนะไอ้กลัวผี เป็นไข้ถึง ๓ วัน

ตอนเช้ามีพระองค์ ส.ค.ส. อยู่ที่นี่ องค์หนึ่งอยู่นั้น หัวบึงไกล ๆ โนนนะ ตื่นเช้า มากก็โดดลงจากนี้ไปทางคั่น โถ พิลึกจริง ๆ มันพิดผมตั้งแต่หัวค่ำ ผีนี้สำคัญมากมัน พิดผมแต่หัวค่ำเลย มันเป็นอย่างใจว่าชินะ ก็มาทีแรก มานี้เสียงจ่อม ๆ เหมือนเสียงคน มาเป็นระยะ ๆ คาถาเสกเรื่อย เสกคาถาไหนก็ไม่มีความหมาย ๆ เข้ามาจนกระทั่งถึง ใต้ร้านผมนี้แหละ ผมไม่มีทำสูก็เลยกระแอม บทเวลามันวิ่งนี้แหลม ผีตัวนี้สำคัญมากนะ เวลามาดินจ่อม ๆ เหมือนเสียงคน เวลาไปเหมือนเสียงข้าง วิ่งน้ำแตกกระเจิงเลย ไป ใหญ่เลย มันใช่หรือ องค์นั้น ไม่ใช่ยังงัย เมื่อคืนนี้ผมนอนไม่หลับเลยคอยต่อสูมันอีก มันไม่ใช่หนา มันไม่ใช่คนหรือ มันจะคนอะไรเสียงผีแท้ ๆ แต่มามันเหมือนเสียงคน ดินจ่อม ๆ บทเวลามันไปนี้ผีร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

มันใช่หรือ ไหนพาไปดูนะ ผมยังไม่เชื่อ ไม่ใช่เขามาแขวนเบ็ดหรือ องค์นั้นว่า งั้นนะ ไม่ใช่เขามาหาปลาหรือ ไม่ใช่เขามาแขวนเบ็ดหรือ ที่นี้ชักอ่อนลง องค์ ส.ค.ส. นี้ เอ ก็ไม่แน่ละ ไปดู พอไปดูแล้ว โอ้ย คน รอยมันวิ่งตามมานี้ กระโดดขึ้นเนิน เล็ก ๆ นี้อยู่มันแหลกหมดเลย นี่เห็นใหม่ดูเสีย ทำอะไรไม่พินิจพิจารณาเป็นอย่างนี้ นี่ จะไปโกหกชาวบ้านเขาอะ ว่าผีเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ให้ดูเอาที่ โอ้ คนจริง ๆ แหละยอม รับ เบ็ดนี้ปักไว้เป็นแห่ง ๆ เห็นเป็นพยาน มันวิ่งหนีแล้ว ไอ้ทางนั้นไข้ยังไม่หาย ๓ วัน

นี่ศาสนาฝรั่งว่าผีไม่มี ๆ บทเวลามันได้กลัวเป็นไข้ ๓ วัน มันกลัวผีเห็นใหม่ นั้น ละเวลากลับตาย ศาสนาหมดเลย ศาสนาสอนว่าไม่มีผี หมดเลยวันนั้น ความกลัวตาย พาแผ่นไปใหญ่ เป็นไข้ถึง ๓ วัน นี่พูดถึงเรื่องศาสนาว่าไม่มีผี ๆ ไม่มียังงัย มันมีมาตั้ง แต่โคตรแซ่ของพวกนี้ยังไม่เกิด ผีมีทุกแห่งทุกหน แต่นี้เป็นผีคนเท่านั้นแหละ ผีจริง ๆ มันก็มีอยู่อย่างนั้น

ที่นี้เราไปอยู่ที่นั้นก็เกิดเหตุอีกเหมือนกันนะ แต่เราชี้เกี่ยจุดมันยืดยาว เหตุ แบบที่ไม่คาดไม่คิดเหมือนกันนะ เณรเขาอยู่บ้านหนองโดกมาเยี่ยมพระองค์หนึ่ง พระ นั้นวิ่งติดตามเราชื่อท่านสีทา เราหลบหนีขนาดไหนวิ่งตามเราไปได้ เราเลยไล่ไปอยู่ทาง ไนนห่าง ๆ ไกล ๆ ไม่ให้อยู่ เหมือนเราอยู่คนเดียว วิ่งติดตามเรา ถ้ายังเห็นเราอยู่ที่

ร้านนี้เมื่อไร อย่าเข้ามานะเราบอกอย่างนั้น ถ้าจะมาทำอะไรก็ให้มาตอนเราไปเดินจงกรม เพราะทางจงกรมของเราอยู่ในป่า ท่านก็มา ที่นี้เณรแบ่งนี้มา พอออกจากนี้ไปแล้ว ผ้าเช็ดตัวแกพาดบ่ามามันหลุดตกอยู่ที่กลางทาง

พวกนี้เขาไปหาปลาที่น้ำอูนี่ละ ทางเขาเดินผ่านไปนั้น แล้วเณรนี้ก็ไปที่นั่น ผ้ตกอยู่นั้น เขามาเห็นผ้าตก พวกแรกก็เอาผ้านี้ขึ้นพาดเอาไว้ พวกที่สองที่สามมา โอ้พระท่านมาแผ่ปลานะ นี่ผ้าพาดไว้ที่ท่านจะมาแผ่ปลา เขาก็จับปลาร้อย ๆ แล้วเขาก็วางไว้ พวกไหนมาก็มาเห็นปลาร้อย เห็นผ้าเหลืองเขาก็มาร้อยเต็มอยู่นี่ ที่นี้เขาก็ผ่านไป โอ้เณรแบ่งมันก็ลืมหิ้ว มันก็ไปวัดแล้วละ ผ้านี้ก็เลยเป็นเหตุ พวกนี้เขาเอาปลาร้อยแล้วก็แขวนไว้ ตื่นเช้าเราบิณฑบาต เห็นพวกโยมบ้านที่เราบิณฑบาตเขามารออยู่ที่เราบิณฑบาต

นี่ท่านไปแผ่ปลาเขาเหร่อว่างั้น แผ่ปลาอะไร เราก็คงไม่รู้เรื่อง ก็เราไม่รู้เรื่องนี้ละ นี่ปลา เขายกขึ้นมาเป็นพวงเลย อ้าว ทำไม แผ่ปลายังไงว่าซินะ ก็เห็นผ้าเหลืองพาดไว้ทางนั้น นึกว่าท่านแผ่ปลา เขาก็เลยร้อยปลาแล้วเอาแขวนไว้ที่ผ้าที่ห้อยอยู่นั้น ผ้าที่พาดไว้ นั้น อ้าว มันผ้ายังไง ผ้าเหลืองผ้าเช็ดตัว หือ มันเป็นอย่างไง ไหนผ้าเหลืองอยู่ไหน เขาก็วางไว้ นั้น ๆ นี่ผ้าเหลือง มันผ้าเหลืองอะไร เอ้า ท่านสีท้าวายังไง ถ้าว่าเป็นโจร ก็เราสองคนนี้เป็นโจร ไม่มีใครมาเป็นโจรแหละ ผ้าเหลืองนี่ก็เป็นผ้าของพระ เราก็คงมีสององค์เท่านั้น ท่านเอาผ้าเหลืองไปวางไว้แผ่ปลาหรือ ผมก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกันนะว่างั้น แล้วไม่รู้เรื่องเราจะไปหาโทษกับใครละก็มีสองคนเท่านั้น ถ้าเป็นโจรผู้ร้ายก็เราสองคนนี่

นี่ก็เลยคิดไปคิดมา พวกโยมเขาก็นั่งคอยฟังเสียงเรา เราสองคนทะเลาะกัน เรากับท่านสีท้าวทะเลาะกัน มันไม่มีใครมีแต่เราเท่านั้นว่าอย่างนั้นแหละใส่กัน สักเดียวท่านระลึกได้ คือเวลาเณรแบ่งมาเยี่ยมท่านเราไม่รู้ไม่เห็น เพราะอยู่ในป่า ท่านด้อม ๆ มาตอนบ่ายมาเยี่ยมกันแล้วท่านกลับออกไป แล้วผ้าท่านตกหายเขาเอาพาดไว้ โอ้ หรือจะเป็นผ้าเณรแบ่งมาเมื่อวานนี้หรือ เณรแบ่งมานี้ มาเมื่อไรเราว่า ก็มาเยี่ยมกระผมที่นี้เมื่อวานนี้ เยี่ยมที่ร้านนี้ แล้วแกก็กลับไป ไหนเอาผ้ามาดูซิ เราก็คงบอก เอ้า เอาผ้านี้ไปหาเณรแบ่งบ้านหนองโตกนะ เอาไปให้ได้ความนะ เขาก็เลยเอาผ้านี้ไป หน้าพอยิ้มแย้มขึ้นมาได้บ้าง เอ้า เอาผ้าผืนนี้ตามไป

พอตามไป เณรแบ่งก็ยอมรับ โอ้ย ไข่แล้วผ้าผมตกหาย หาที่ไหนก็ไม่เจอ ผมลืมนึกว่าตกที่ไหน ไม่ได้นึกว่ามันตกที่โน่น ไข่แล้วนี่ผ้าผม เขาเลยนำมาแจ้งอีก เรื่องราวก็เลยกระจ่าง เลยขบขัน นี่ละกุดละโสงกุดนี้มันตัวเหตุเข้าใจไหม ไม่ได้ทำอะไรก็เอาอันนี้มาใส่เราจนเกิดเหตุจนได้ ขบขันดี จบแล้วละพอ กุดใหญ่นี้มันแรงอยู่นะ

นี่ที่ว่าโยมผู้หญิงคนนั้น แยกอยู่บ้านหนองบัว บ้านนี้ละบ้านเราไปบิณฑบาตนี้ละ ชื่อบ้านหนองบัว เวลานี้เขาทำเขื่อนน้ำอูนท่วมหมดแล้ว ยกหนีไปหมด อันนี้ก็สำคัญมากนะ เพราะแก่รู้ภายในดี แกล่าเรื่องภาวนาให้พ่อแม่ครูจารย์มั่นฟังที่หนองผือ ผัวของแก่ชื่อบุญมา แต่เมียนั้นจำชื่อไม่ได้ แต่เมียนั้นละภาวนาเก่ง ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านแกถึงเรื่องแก่รู้ชนิดต่าง ๆ พวกเปรตพวกผีอะไร แยกอยู่บ้านหนองบัว ลูกของแก่นั้นป่วยกะออกกะแอดอยู่อย่างนั้น เอายาอะไรมาใส่ก็ไม่หาย ๆ

ทีนี้เวลาแก่ภาวนาละชี แยกไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังเป็นตุเป็นตะจริง ๆ พูดอย่างอาจหาญด้วย พูดถึงเรื่องลูกสาวแก่นะ ป่วยกะออกกะแอดอยู่อย่างนั้นไม่มีทางหาย ทำยังไงก็ไม่หาย แกละนั่งภาวนากลางคืน เขาเตรียมจะกินเลี้ยงกันพวกผีอยู่กุดละโฮง มั่นมีบ้านใหญ่โตว่างั้นนะ บ้านผี แกว่า เขาเตรียมจะกินเลี้ยงกัน คือจะแต่งงานกับเด็กผู้หญิงคนนี้ ผีคนนั้นผีที่อยู่ในกุดละโฮงนั้น เขาจะมาเอาเด็กคนนี้ไปเป็นเมีย เขากำลังเตรียมจะแต่งงานกัน ทางนี้ภาวนาไปก็ไปเจอละชี แกก็เลยไปไล่เบียดกันเลยกับเขา ชัดกันเสียจน โถ เกิดเรื่องกับผีไม่ใช่เล่นแล้ว เขาบอกว่าเอาเด็กคนนี้ เอาไปได้ยังไง ลูกของฉัน ฉันมีสิทธิ์เต็มตัว ดีไม่ดีฉันจะมาฟาดบ้านนี้ให้แตก แกว่างั้นนะ นี่หมายถึงความรู้ของแก่ที่พีดกับผี

เอ้า ถ้าฝันไปเอาลูกของฉันมาแต่งงานนี้ ฉันก็จะไปเอาพวกนี้มาแต่งงานอีกเหมือนกัน ฉันจะเอาที่คนก็ไม่ทราบแหละ ว่าอย่างนั้น แกก็เก่งนะโวหารของแก่ คือถ้าเอาลูกของฉันไปแต่งงานเป็นลูกสะใภ้แล้ว ฉันจะเอาโน้นมาให้ลูกของฉันมาแต่งงาน เอามันทั้งผู้หญิงผู้ชายในนี้ จะยอมให้ฉันไหม ไม่ยอม ไม่ยอมลูกของฉันก็ต้องไม่ยอมเหมือนกันซี ตกลงเลยยกเล็ก คือถ้าทางนี้จะเอาลูกของแก่นี้ไปแต่งงาน พอแต่งก็ตายใช้ไหมละ คนนี้ต้องตาย ทางนี้ไปถกกันกับผีกุดละโฮง

ฟังให้ชัดเจน แกก็ไปถกกับตาคนนี่ที่เขาจะแต่ง โอ๊ย ยกกันมาชุมนุมกันทั้งบ้านเลยแกว่าอย่างนั้นนะ แกบอกว่า เอ้า เหตุผลเป็นอย่างนี้ ถ้าเอาลูกสาวของฉันมาแต่งงานนี้ ฉันก็จะเอาลูกสาวลูกชายของผีไปแต่งงานกับลูกของฉัน หลานของฉันมีเท่าไรฉันจะมากกว่าเอาพวกนี้ไปแต่งงานให้หมด จะยอมไหม โอ๊ย ยอมไม่ได้ คนหนึ่งเป็นผี คนหนึ่งเป็นคน อันนี้ลูกของฉันก็เป็นคน อันนี้เป็นผีนี่ ว่างั้นนะ ถ้ายอมฉันก็จะให้ เสียตายฉันก็จะให้ แต่ฉันจะเอามากกว่า ทางนี้จะเอามากกว่า ดีไม่ดีบ้านผีแตก แกว่างั้นนะ ทางนั้นไม่ยอม ถ้าไม่ยอมก็ต้องเลิกกันซี ตกลงเขายอมรับ เลิก

พอจิตถอนออกมาแล้ว เอ้า ทีนี้ลูกของเราไม่ต้องไปพยายามใส่มันเลย แกยันกับผัวเลย ลูกของเราคนนี่ เพราะอะไร เพราะผีเขาจะเอาไปแต่งงาน จนจะตายแล้วนี่ ทีนี้ได้ตัดสินกันแล้ว พีดกันกับทางผีเสียจนแหลกเมื่อคืนนี้ เราก็จะเอาลูกผีมาแต่งงาน ผี

ก็จะเอาลูกเราไปแต่งงาน ต่างคนต่างไม่ตกลงกันก็ต้องเลิกกัน ไม่ยุ่งกัน ทีนี้ผียอมเลิกแล้ว แล้วเด็กของเราไม่ต้องหยาแล้วมันหยาเอง หยาจริง ๆ นะ หยาวันหยาคืนไปเลยไม่ต้องหยา เรื่องของผีก็เลิกกันไป นี่เก่งไหมแกภวานา เห็นไหม

ไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟัง แต่อันนี้เราไม่เคยเล่าใช้ไหม เราไม่เคยเล่าให้ฟังพูดอย่างเป็นตุเป็นตะ พ่อแม่ครูจารย์มันไม่ได้ค้ำสักราคาเดียว เห็นไหม ท่านยิ้ม ๆ เก่งไหมแก อาจหาญมากนะ อย่างนี้ละความรู้ถ้าเป็นในจิตแล้ว ไปพูดให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังแบบเป็นตุเป็นตะเลยเทียว ท่านไม่ค้ำ มีแต่ยิ้ม ๆ นั่นเห็นไหม ความจริงท่านรู้แล้ว ท่านจะไปค้ำยังงี้ ความรู้ของผู้หญิงคนนี้ โอ้ย แปลกประหลาดมากนะ พิสดารมากเวลาแกไปเล่าให้ฟัง ให้พ่อแม่ครูจารย์ฟัง เรานั่งฟังตลอดนี่นะเวลาเราอยู่ที่นั่น นี่ละที่เราไปอยู่ที่นั่นมันก็มีของมันเหมือนกัน เรื่องแฉ่งไปหลงลืมผ้าไว้ ไปเกิดเรื่องกับเราจนจะติดคุกกัน

เป็นยังงี้ผีมีหรือไม่มี นี่ละเอาตัวจริงของนักภวานามาพูด เขาพูดมีเหตุมีผลฟังซิ เวลาเขาไปถกกันกับบ้านผี โถ ผีไม่ใช่บ่อย ๆ กุดละโงงที่บ้านผีทั้งนั้นเขาวางนั้นนะเต็มอยู่ี่หมดเลย เวลาไปพีดกับเขา เขาสูเราไม่ได้ คือเขาจะเอาลูกสาวเราไปแต่งงานกับผี เราก็จะเอาลูกของเขามาแต่งงานกับลูกของเรานี้ เขาจะยอมไหม เขาบอกเขาไม่ยอม เพราะเหตุไร ก็ทางหนึ่งเป็นคนทางหนึ่งเป็นผี ก็นี่ของฉันเป็นคนของแกเป็นผีจะมาแต่งงานได้ยังงี้ สุดท้ายก็ล้มเลิกกันไป เป็นอันว่าเลิกกัน พอจิตถอยออกมาแล้วก็บอกสามิเลย ไม่ต้องรักษาละยา...เด็กคนนี้ มันเป็นเพราะผีจะเอาไปแต่งงานด้วย หยาวันหยาคืนไปเลย

เก่งไหมละแกภวานาพีดกับผี แล้วไปพูดให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังนี้ โอ้ย อย่างอาจหาญเสียด้วยนะ นี่ละความรู้ในจิตจริง ๆ มันไม่ได้สะทกสะท้านนะ ผิง ๆ เลย มันแนในหัวใจนี้ ภวานาดี ท่านก็บอกให้ตีตะล่อมจิตเข้าไปสู่ภายใน แล้วให้พิจารณาร่างกายส่วนต่าง ๆ นี่เป็นทางแก็กิเลสตัณหา สิ่งเหล่านั้นเป็นตามอุปนิสัยไปธรรมดา เป็นสิ่งที่รู้ที่เห็น เหมือนเราเดินไปไหน ไปเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ เห็นเปรตเห็นผี เห็นเทวบุตรเทวดา ก็เหมือนเราเห็นผู้เห็นคนเห็นสัตว์ต่าง ๆ ในสองฟากทางไปนั้นแหละ ไม่ใช่เรื่องแก็กิเลสแนะท่านสอน เรื่องแก็กิเลสต้องหมุนสติปัญญาเข้ามาสู่ภายใน กิเลสอยู่ภายในพิจารณาร่างกาย ท่านก็สอน สิ่งเหล่านั้นมันก็มีอย่างนั้นแหละ มีตาเราก็เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้มีตาใจเราก็เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ซึ่งเป็นอุปนิสัยของกันและกัน ท่านก็บอก แต่ไม่ใช่เป็นเรื่องแก็กิเลส ถ้าหลงตามมันแล้วผิดแน่ ท่านสอนเข้ามาภายใน เราฟังละเอียดลลอบ

ฟิงซิเรื่องผีเป็นยังงี้ บ้านกุดละโงง เราไปก็เกิดเหตุ อีตา ส.ค.ส. ไปก็จนจะตกร้านลงมาแหละ อีตาคริสต์ศาสนาก็เผ่น เป็นไข้อยู่ ๓ วัน ปานนี้หยาหรือยังก็ไม่วู้ไซ้ของ

มัน หรือมันตายแล้วก็ไม่รู้ มันได้ก็ปีมาแล้วนา เอ้อ เป็นพรรษาที่ ๑๖ นะ นั่นละตอนที่
ที่เรากำลังหมุนตัว ใครติดตามไม่ได้ ท่านสีทาแอบตามไปจนได้ เราไปอยู่โน้น คนละ
ฟากป่าโน้น เราอยู่ที่นี้ให้เหมือนอยู่คนเดียว เรียกว่าไม่ให้พบกันเลยทั้งวัน บิณฑบาต
ท่านก็ไปสายหนึ่ง เราก็ก็นั่งไปสายหนึ่ง ไม่เห็นกัน แต่มาพบกันเวลาฉัน นอกนั้นไม่พบกัน
เลย เพราะเราต้องการอยู่คนเดียว อันนี้แอบติดตามเราเหมือนปลิงมันเกาะติดนั่นเอง
จึงบังคับให้ไปอยู่ทางโน้น กลางค้ำกลางคืนเวลาไหนห้ามไม่ให้มาหาเรา เราบอกกัน
อย่างนี้ เราจะอยู่คนเดียวเราอย่างนี้ พระองค์นั้นถึงได้ติดตามเราไปอยู่โน้น

ที่นี้เวลาแฉกรแบ่งมาหากก็ไม่ว่างกันชิ มันอยู่คนละฟากทิวป่าทั้งนั้นเออะ เราก็เดิน
จงกรมอยู่ในป่า ถึงขนาดนั้นนะจิตเวลามันหมุน มันหมุนแก็กิเลสนะ นี่แก็กิเลสล้วน ๆ
เวลามันได้หมุนเป็นธรรมจักรไปเลยอยู่ในนี้ ใครยุ่งไม่ได้ ไปบิณฑบาตมันก็หมุนของ
มันตลอด ๆ ใครใส่บาตรไม่ทราบผู้หญิงผู้ชายไม่สนใจนะ จิตจะทำงานนี้ตลอด ๆ ได้
มาฉันเพียงพอมีชีวิตให้อยู่เป็นไปเท่านั้น แม้เวลาฉันจึงหันจิตก็ไม่ได้อยู่กับอาหารการ
กินนะ มันจะหมุนของมันระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน นี่ละเวลาธรรมมีกำลังแล้ว กิเลส
อยู่ที่ไหนมันตามเผาตามพันกันแหละ ๆ

ไม่เหมือนที่กิเลสมีกำลัง เราอยู่ที่ไหนมันคิดแต่เรื่องกิเลสนะ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน
กายสงบแต่ใจมันเป็นไฟหมุนตัว ๆ กิเลสทำงานของมันเป็นอัตโนมัติมากก็กัปกัถลปี่ ที่นี้
พอธรรมมีกำลังแล้ว ธรรมก็เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน ฆ่ากิเลสแบบขาดสะบั้นพันแหละ
ไปเลยตลอดเวลา ถ้ากิเลสยังไม่สิ้นเมื่อไร แสดงว่าเชื่อไฟยังมี ไฟคือธรรมะจะเผากันไป
เรื่อย ๆ ระยะนั้นเป็นระยะที่เราหมุนตัว ๆ เพราะฉะนั้นจึงใคร่ติดตามไม่ได้ พ่อพ่อแม่
ครูจารย์มรณภาพเท่านั้นหลบหลีกนี้เหมือนขโมยนะเรา เราไม่ลืม เพราะอันนี้มันสำคัญ
มาก ใครจึงยุ่งเราไม่ได้เลย หลบนั้นหลบนี้ ไปอยู่ที่ไหนบางที่ก็ ๒ อาทิตย์ เดี่ยวเพื่อน
ฝูงจะตามทันละซี ปับหลบไปโน้น หลบปับอยู่โน้น หลบอยู่โน้นนะ กลางคืนกลางวันไป
คนเดียวทั้งนั้นเรา เพราะจิตทำงานไม่ได้หยุดนี้

นี่ละจิตฆ่ากิเลส ดูเอาฟังเอา ธรรมฆ่ากิเลส ธรรมอยู่ในใจ กิเลสอยู่ในใจ เวลา
กิเลสมีกำลังมากนี้ธรรมไม่มีเลย บาป บุญ นรก สวรรค์ อะไรไม่เชื่อทั้งนั้น กิเลสปิดไว้
หมด แต่เวลาธรรมเกิดขึ้นมานี้มันเบิกความมีขอบคือกิเลสนี้ออก ๆ เบิกนั้นจำออก
 ๆ จนทะลุไปหมด นั่นเห็นไหมละ ฆ่ากิเลสฆ่าไปในตัว ฆ่าตลอดเวลา จนกระทั่งหมดไม่
มีอะไรที่จะเผาแล้ว กิเลสละเอียดขนาดไหน ตปธรรมละเอียดขนาดนั้น เผากันแหละ
จนกระทั่งขาดสะบั้นหมดแล้วไม่ต้องถามหานิพพาน ถามหาอะไร ตัวกัณนิพพานคือ
อะไร กิเลสเท่านั้นกัณนิพพาน กิเลสขาดสะบั้นลงแล้วความจริงทั้งหลายจะจำของมันขึ้น
มาเอง กิเลสเท่านั้นปิดสิ่งทั้งหลายไว้ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ พอกิเลสออกเท่านั้นละ

เพราะฉะนั้นจึงชี้นิ้วไว้เลยว่า มีกิเลสเท่านั้นตัวภัยของจิต พอกิเลสขาดสะบั้นแล้วไม่มีอะไรเป็นภัย เรื่องเจ็บหัวตัวร้อนอะไร ๆ นี่เป็นเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ เจ็บก็เจ็บปวดก็ปวด เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป เพราะนี่เป็นสมมุติด้วยกัน แต่ยังไม่มันก็ไม่สามารที่จะเข้าไปจิตธรรมชาตินั้นได้เลย เป็นอฐานะ เป็นไปไม่ได้แล้ว ถึงเจ็บถึงปวดถึงตาย ก็เป็นเรื่องทุกขเวทนามันแสดงตัวของมัน หมดฤทธิ์ของมันแล้วมันก็ดับของมันไป ธรรมชาตินั้นก็เป็นธรรมชาตินั้น ดืดผิงไปเลย นี่เราพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราทำเล่น ๆ เหรอ

เวลาเราทำเราก็ทำอย่างนั้นจริง ๆ จนถึงขนาดที่ว่าพิจารณาย้อนหลังนี้ เราได้ตำหนิความเพียรเราตรงไหนบ้างไม่มี นั่นฟังซิ มีแต่ขยะ ๆ มีแต่ได้รั้งเอาไว้ ๆ ความเพียรมันรุนแรง ผาดโผนโจนทะยาน เพราะฉะนั้นพ่อแม่ครูจารย์ถึงต้องรั้งเอาไว้ ๆ สอนเรานี้สอนตรงไหนจะสอนอย่างแม่นยำทีเดียวเลย คุยกันธรรมดานี้ละ คุยกันธรรมดากับเรานี้เหมือนพ่อกับลูกนะ ความสนิทหรือว่าความเมตตาของท่านครอบครัวรักเทิดทูนท่านสุดหัวใจเราแล้ว พูดกันนี้เหมือนพ่อกับลูกคุยกัน พอหมุนออกธรรมะปั๊บเท่านั้น พอเราพูดถึงเรื่องธรรมะ ท่านจะผางออกมาเลย ไม่มีคำว่าอ่อนนะถ้าพูดธรรมะกับเรา คึกคักขึ้นทันทีเลย เพราะเห็นนิสัยอันนี้มันผาดโผน ต้องเอาที่แม่นยำให้มันจับพูดง่าย ๆ ว่างั้นนะ ท่านจึงไม่ได้สอนผิดพลาดสอนเรา ชัดตรงไหนเปรี้ยงลงตรงนั้นเลย เราจับปั๊บเลย ๆ

อย่างทีลากเราออกจากสมาธิก็เหมือนกัน สมาธิหมุ่ขึ้นเชียง ท่านจะนอนตายอยู่นี้เหรอ นั่นเห็นไหมละ แต่ก่อนท่านไม่เห็นว่ามีแต่ถาม สบายดีเหรอท่านมหา..จิต ทางนี้สบายก็บอกว่า สบายดีอยู่ ๆ นานเข้า ๆ ท่านก็ขนาบเลย ท่านจะนอนตายอยู่นี้เหรอ นั่นเห็นไหมบทเวลาจะเอานะ ท่านรู้ไหมสมาธิทั้งแห่งเป็นสมุทัยทั้งแห่ง ท่านรู้ไหม ๆ ท่านจะเป็นหมุ่ขึ้นเชียงอยู่ในสมาธินี้เหรอ ชัดเข้า อย่างนั้นยังเถียงท่านได้ ถ้าว่าสมาธิเป็นสมุทัยแล้ว สัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน หือ สัมมาสมาธิพระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นสมาธิหมุ่ขึ้นเชียงไม่ยอมลงเหมือนสมาธิท่านนี่นะ ยอมนะ สมาธิต้องเป็นสมาธิ ปัญญาต้องเป็นปัญญา สติต้องเป็นสติ นี่มันมีอะไรมีแต่หมุ่ขึ้นเชียง นี่เหรอสัมมาสมาธิ อย่างนี้เหรอ ท่านชัดเอา อู๊ย หมอบ

อย่างนั้นนะ ท่านทำกับเราท่านไม่ทำอ่อน ๆ แหละพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่ว่าเวลาใด คุยกันธรรมดาเหมือนพ่อกับลูก พอหมุนออกธรรมะนี้จะป้างออกมาเลย คือท่านจะใส่เราให้อย่างแม่นยำ ให้จับปั๊บ เพราะท่านแน่ใจแล้วว่าเรานี้ต้องการความจริงอย่างยิ่ง ท่านจึงไม่สอนแบบผิด ๆ พลาด ๆ ใส่ปั้งลงไปเลย เราก็จับปั๊บเลย ๆ ที่ไหนไม่ลงก็เถียงท่าน ก็เถียงเพื่อหาความจริงนี่ พอความจริงออกมาปั้งก็ยอมรับเลย ๆ อย่างออก

ทางด้านปัญญา ก็เหมือนกัน ท่านลากออกไปแล้วออกทางด้านปัญญานี้มันหมุนตลอดเลย ไม่นอนทั้งวันทั้งคืน เอาเสียจนเจ้าของจะตาย แล้วกลับมาหาท่านอีก

ที่พ่อแม่ครูจารย์ว่า ให้ออกทางด้านปัญญา เวลานี้มันออกแล้วนะ มันออกยังไง ท่านก็ว่าอย่างนั้นแหละ อยู่ ไม่ได้นอน บางคืนสองคืนสามคืนไม่ได้นอน กลางวันมันยังไม่ยอมหลับอีก มันหมุนตัว ๆ ตลอดเวลา นั่นละมันหลงสังขาร ฟังซิ คำว่าหลงสังขารคืออะไร ท่านไม่ได้แยกนะ ท่านให้เราไปตีความหมายเอง นั่นเห็นไหม นั่นละมันหลงสังขาร ก็เมื่อไม่พิจารณามันก็ไม่รู้จะทำยังไง นั่นละบ้าหลงสังขาร ๆ ท่านฟาดใหญ่เลยที่นี้หมอบนะ ไม่แผ่พังพานเป็นงูเห่าเหมือนตอนสมาธิ ตอนสมาธิต่อสู้กันเต็มเหนี่ยว พอครั้งที่สองนี้ คือสมาธิยอมรับแล้วว่าถูกของท่านแล้ว พอคราวนี้ท่านว่าหลงสังขารเห็นจะเป็นอย่างท่านว่าแหละ ว้างนั้นนะ แต่มันไม่ถอยนะ มันหมุนตัว ๆ

คำว่าสังขาร คือสังขารฝ่ายมรรค สังขารสติปัญญาใช้ให้รู้จักประมาณ ที่นี้เอาสังขารฝ่ายมรรคนี้ใช้เมื่อไม่รู้จักประมาณ สมุทัยแทรกเข้าไป เข้าใจไหม ความไม่รู้จักประมาณกลายเป็นสมุทัยไปในตัวของมันเอง นั่นละท่านว่าหลงสังขาร สังขารฝ่ายสมุทัยไม่รู้จักประมาณ ความหมายว้างนั้น เวลามันผ่านแล้วมันย้อนมารู้หมด ท่านไม่บอกมาก ท่านบอกมันหลงสังขาร บ้าหลงสังขาร ท่านว่าอย่างนั้น ท่านเอารวม ๆ ให้เราไปตีความหมายเอาทุกอย่างแหละ ทุกอย่างให้เราตีความหมายเอง นี่ก็ยอมรับท่าน อย่างนั้นละท่านใส่ตรงไหนปิ้งนี้ไม่มีพลาดนะพ่อแม่ครูจารย์มันเรา

นี่เราพูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรม ถ้าลงมันได้รู้ในใจแล้ว สามแดนโลกธาตุนี้มาค้ำไม่มีความหมาย ว้างนั้นเลย ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยานเลย จำอยู่ในนี้แล้วมันเห็นหมดจะว่าไง ใครจะมาคัดค้านต้านทานลงมันได้รู้ในใจแล้ว สนฺทิฎฐิโก รู้เองเห็นเองประกาศบ้างขึ้นมาตามธรรมพระพุทธเจ้าสอนแล้วค้ำที่ตรงไหน แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถามท่าน มันจำขนาดนั้นจะว่าไง มันชัดเจนขนาดนั้น ไม่งั้น สนฺทิฎฐิโก จะมีความหมายอะไร ท่านว่าให้รู้เองเห็นเองจะหายสงสัยในตัวเอง ก็มีเท่านั้นพูดไปพูดมาไปใหญ่แล้วนะ เอาละพอ

ขับรถอย่ารีบอย่าด่วนนะ อย่าลุกลี้ลุกลกนการขับรถขับรา ให้พิจารณาเรื่องความปลอดภัยเป็นที่หนึ่ง ถึงช้าถึงเร็วไม่สำคัญอะไร สำคัญที่ความปลอดภัย ให้พากันระมัดระวังการขับรถ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd